



Arrest

nr. 230 370 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij betreedt het Belgische grondgebied samen met haar moeder en dient op 22 juli 2010 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 december 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 59 489 van 11 april 2011 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 9 september 2010 en op 18 oktober 2010 dient de verzoekende partij samen met haar moeder aanvragen in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 november 2010 wordt, omwille van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, een tijdelijke verblijfsmachtiging toegestaan.

1.3. De tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging wordt op 29 november 2011 verlengd voor de duur van 12 maanden.

1.4. Op 31 mei 2012 wordt een tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet toegestaan aan de vader van de verzoekende partij, dit tot 30 december 2012.

1.5. Op 7 december 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het niet verder verlengen van de aan de verzoekende partij en haar moeder toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 december 2012 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij en op 18 januari 2013 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan haar moeder.

1.6. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 22 januari 2013 om de aan de vader van de verzoekende partij toegekende verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet evenmin te verlengen en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

1.7. De verzoekende partij en haar familieleden dienen op 19 januari 2013 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 28 januari 2013 onontvankelijk verklaard, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

1.8. Bij brief van 10 juli 2018 dient de verzoekende partij samen met haar ouders een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Eveneens op 29 augustus 2019 wordt beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij en haar ouders.

De in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [H.,G.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 15, 33 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM), van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (hierna: het ECOSOC-Verdrag), van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest, van de artikelen 1, §§ 1, 11° en 2, 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheid-beginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

[...]

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

[...]

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennen van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskennen van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;

2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in legaal verblijf heeft gezeten, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofd van verzoeker.

Bovendien moet de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer zij overweegt om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen de betrokken personen hiervan schriftelijk op de hoogte brengen (artikel 62, §1 Vw).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om "een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij uitgenodigd om documenten te verschaffen die zijn tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met deze feitelikheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

[...]

TWEEDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 8 EVRM en het artikel 3 EVRM

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

De verzoeker heeft een tijdelijke verblijfsmachtiging verkregen en heeft vanop dat moment al het mogelijke gedaan om zich te integreren.

Verzoeker heeft een ernstige medische situatie gehad waarvoor hij lange tijd behandeling heeft gekregen in België. Op basis hiervan verkreeg het gezin ook een tijdelijke verblijfsvergunning. Dit toont aan dat de medische situatie van verzoeker wel degelijk zeer ernstig was en een reëel risico inhield op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

Verzoeker is zelfs onvruchtbaar geworden hierdoor.

Hoewel de ziekte van verzoeker nu onder controle is, dient deze nog steeds nauwgezet opgevolgd te worden. Gelet op het feit dat verzoeker in het verleden een tijdelijke verblijfsvergunning verkregen heeft omwille van zijn medische situatie, toont dit aan dat de zorg/behandeling hiervoor ontoereikend is in Armenië.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van deze medische situatie, waardoor verzoekende partij niet weet of deze wel degelijk een element is geweest dat mee in overweging werd genomen.

Echter komt het toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken om met alle pertinente elementen rekening te houden bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald hebben verzoeker en zijn gezin steeds hun uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks de ziekte van hun zoon.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Het gezin is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Verzoeker en zijn gezin hebben aldus wel degelijk een duurzame band met België.

Een terugkeer naar Armenië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 op geen enkele wijze wordt verwezen naar de onontvankelijke 9bis aanvraag, die op hetzelfde moment aan verzoekende partij ter kennis werd gesteld.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende kan zijn, gelet op alle feitelikheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

[...]

DERDE ONDERDEEL

Verzoeker wenst ook op zijn recht op arbeid / werk te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen aandacht getoond voor alle omstandigheden waarin het gezin zich bevindt.

Verzoekers ouders hebben tijdens hun legaal verblijf in België steeds gewerkt. Beiden kunnen ook onmiddellijk tewerkgesteld worden.

Ondanks verzoekers beroepsactiviteiten wordt zijn leven in België uiteengereten.

Nochtans staat te lezen in het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

"Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen. "

Het recht op arbeid / werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen.

- Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;

- Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;

- Artikel 1 van het Europees sociaal handvest ;

a)

Wat is arbeid ?

- Volgens socioloog Mok is Arbeid is het verrichten van bezigheden die nut hebben voor diegene die de arbeid verricht, voor zijn of haar naaste omgeving en/of voor de maatschappij als geheel.
- Andere sociologen stellen daarenboven de extra voorwaarde van betaling voor de activiteit.

b)

Het is de plicht van een staat een economische en sociale situatie te ontwikkelen waarin banen gecreëerd worden.

- De staat gaat echter voorbij aan deze plicht.
 - De verzoeker toont aan dat hij gewerkt heeft ;
 - De verzoeker toont aan dat hij bijdraagt aan de Belgische economie ;
 - De verzoeker toont aan dat hij niet steunt op het sociaal stelsel ;
 - De verzoeker toont aan dat hij werkwillig is.
- En toch houdt de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee."*

2.2. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De vaststelling dringt zich verder op dat de verwerende partij in een op dezelfde dag, voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing, genomen beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de door de verzoekende partij en haar ouders ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds motiveerde waarom zij de in deze aanvraag ingeroepen omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure zouden verhinderen niet aanvaardde. In deze beslissing werd reeds geduid dat de duur van het (deels legale) verblijf in België, de elementen van integratie, de werkervaring en de mogelijkheden tot tewerkstelling van zodra zij hier legaal mogen verblijven, hen nog niet verhinderen om terug te keren naar hun land van herkomst en vanuit dit land hun verblijfsaanvraag in te dienen. Ook is in deze beslissing reeds uiteengezet waarom in hoofde van de verzoekende partij geen actuele medische redenen blijken die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. De verzoekende partij is op de hoogte van de motieven van deze beslissing, nu deze haar samen met de bestreden beslissing ter kennis is gebracht. Uit deze beslissing blijkt dat aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk een individuele beoordeling voorafging en dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij en haar ouders en dat er reeds in deze beslissing werd geantwoord op de door hen voorgehouden hinderpalen om terug te keren naar het herkomstland, minstens voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Er blijkt niet dat de verwerende partij deze motieven diende te hernemen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens heeft de verzoekende partij er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren, nu zij op hetzelfde moment kennis kreeg van de beide beslissingen.

In de voorliggende omstandigheden maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3. In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het hiermee verband houdende evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing – bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf of om zich in België te vestigen en evenmin dat zij hier verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer concreet dat zij geen geldig visum heeft. Zij geeft niettemin aan zich te kunnen beroepen op allerhande hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden verder onderzocht in het licht van deze geschonden geachte bepalingen.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Om zich dienstig op deze verdragsbepaling te kunnen beroepen dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij stelt dat zij een ernstig medisch probleem *“heeft gehad”* waarvoor zij lange tijd een behandeling *“heeft gekregen”* in België. Zij stelt dat haar medische situatie een reëel risico *“inhield”* voor een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst. Op basis van de stukken van het administratief dossier moet worden aangenomen dat het bestuur met deze ernstige medische situatie in het verleden op correcte wijze rekening heeft gehouden, waar op basis van deze gezondheidsproblemen de verzoekende partij en haar ouders tijdelijk werden gemachtigd tot een verblijf in België. Op 7 december 2012 werd evenwel beslist dat de omstandigheden op grond waarvan de verblijfsmachtiging werd toegestaan niet langer bestaan, minstens dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de verblijfsmachtiging niet langer nodig is, waarbij de wijziging een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Er werd niet langer een medisch bezwaar vastgesteld tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De toegekende verblijfsmachtigingen werden dan ook niet (meer) verlengd.

In de voorafgaand aan de bestreden beslissing genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, stelde de verwerende partij verder vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag zelf aangaf dat zij nog slechts

tot januari 2016 diende te worden opgevolgd en dat de ziekte onder controle is en zij ook enkel een medisch attest uit 2011 voegde bij de aanvraag. De verwerende partij stelde vast dat geen recente medische attesten of nieuwe medische elementen werden voorgelegd die erop wijzen dat een terugkeer naar het herkomst voor het indienen van de aanvraag om medische redenen voor de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn. De verwerende partij zag in deze beslissing evenmin in waarom de onvruchtbaarheid van de verzoekende partij en de voorgehouden moeilijke huwelijkskansen voor haar in het land van herkomst een tijdelijke terugkeer naar dit land voor het indienen van de aanvraag verhinderen.

De verzoekende partij betwist niet dat zij anno 2018 enkel een medisch attest van 2011 kon voorleggen. Ook thans legt zij geen recente(re) medische stukken voor. Nu geen recente medische stukken voorliggen die er alsnog op kunnen wijzen dat de verzoekende partij om gezondheidsredenen niet kan reizen of actueel nog een medische behandeling of opvolging nodig heeft, laat staan dat dan argumenten worden aangebracht dat deze medische behandeling of opvolging niet mogelijk is in het land van herkomst, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij om medische redenen zou zijn verhinderd om terug te keren naar haar land van herkomst of zij in dat geval dreigt te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Het gegeven onvruchtbaar te zijn en hierdoor moeilijke huwelijkskansen te hebben in Armenië is verder onvoldoende zwaarwichtig om een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft het ingeroepen gezins- en familieleven van de verzoekende partij met haar ouders moet worden vastgesteld dat op 29 augustus 2019 voor al deze familieleden werd vastgesteld dat zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging moeten indienen via de gewone procedure vanuit het buitenland en dat op dezelfde datum ook ten aanzien van al deze familieleden een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Hieruit blijkt afdoende dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het ingeroepen gezins- en familieleven.

De genomen beslissingen hebben niet tot doel of gevolg dat de verzoekende partij wordt gescheiden van haar ouders, integendeel zelfs, door te oordelen dat alle familieleden verplicht zijn het Belgische en het Schengengrondgebied te verlaten en zij hun verblijfsaanvraag moeten indienen bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post werd net gewaarborgd dat de eenheid van de familie behouden blijft. De verzoekende partij brengt ook geen concrete hinderpalen naar voor die kunnen aantonen dat het ingeroepen familieleven niet in redelijkheid kan worden verdergezet in het land van herkomst, minstens voor de duur van het indienen van een verblijfsaanvraag en in afwachting van een antwoord op deze aanvraag. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij actueel nog medische problemen heeft die haar verhinderen te reizen of waarvoor zij actueel nog medische zorgen behoeft die zij niet kan verkrijgen in haar land van herkomst. In deze omstandigheden kan in geen geval een miskennen van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven worden vastgesteld.

Voor zover verder een beschermenswaardig privéleven in België moet worden aangenomen, gelet op het tijdelijk legaal verblijf van de verzoekende partij in België, haar integratie, haar werkervaring, haar verblijf in een huurwoning en haar voorgehouden mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling van zodra zij een wettig verblijf heeft, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar beslissing van dezelfde datum tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van mening was dat deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partij, minstens tijdelijk, samen met haar familieleden terugkeert naar het land van herkomst. In deze beslissing werd ook aangegeven dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende

partij en haar ouders in hun land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer hebben bij wie zij voor korte tijd kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun verblijfsaanvraag. Hierbij werd erop gewezen dat de verzoekende partij ruim 20 jaar heeft verbleven in haar herkomstland en zijzelf, net als haar ouders, is geboren en getogen in dit land. De verwerende partij oordeelde dat het verblijf in België en de hier opgebouwde integratie en banden niet kunnen worden vergeleken met de relaties die de verzoekende partij en haar familieleden hebben in het land van herkomst. De verzoekende partij geeft niet aan dat enig gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht en toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan. Zij maakt niet aannemelijk dat inzake haar privéleven een disproportionele afweging tussen haar persoonlijke belangen en het algemene belang is gemaakt. Op basis van haar uiteenzetting blijkt ook geenszins dat haar menselijke waardigheid in het gedrag zou komen als gevolg van de bestreden beslissing.

Het EHRM stelt ook dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.6. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.7. In zoverre de verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 33 van het Handvest moet worden opgemerkt dat zij nalaat te verduidelijken op welke wijze dit artikel door het nemen van de bestreden beslissing wordt miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.8. Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, merkt de Raad verder op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Zij kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in het voorliggende geval aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij betoogt dat zij niet deugdelijk is gehoord. Indien dit wel was gebeurd, had zij kunnen meedelen dat zij lange tijd legaal in België heeft verbleven en verregaand is geïntegreerd en had zij de mogelijkheid gehad om documenten voor te leggen over haar (bereidheid tot) tewerkstelling en integratie.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog ten onrechte aan voorbij dat zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die enkel op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend voor zover wordt aangetoond dat het voor de betrokkene bijzonder moeilijk is om deze aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het herkomstland, reeds de mogelijkheid had om alle gegevens en bewijsstukken naar voor te brengen die volgens haar maken dat zij is verhinderd om het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, en zij de thans door haar aangevoerde elementen en stukken ook daadwerkelijk in deze aanvraag reeds inriep. De verwerende partij is pas overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing nadat zij zich eerst heeft uitgesproken over de voormelde aanvraag en hierbij vaststelde dat niet blijkt dat de ingeroepen elementen en bewijsstukken de verzoekende partij verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst voor het indienen van de aanvraag.

De verzoekende partij had dus een effectieve mogelijkheid om de thans door haar ingeroepen elementen en bewijsstukken tijdig ter beoordeling voor te leggen bij het bestuur. Zij geeft niet aan dat zij nog andere dienstige gegevens of stukken naar voor had willen brengen en deze een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben.

Een miskenning van het hoorrecht blijkt niet.

2.9. Nu geen beslissing voorligt tot beëindiging van het verblijfsrecht blijkt verder niet dat de verzoekende partij dienstig kan voorhouden dat zij, overeenkomstig artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, schriftelijk op de hoogte diende te worden gesteld van een dergelijk voornemen.

2.10. De verzoekende partij wijst nog op artikel 15 van het Handvest, artikel 6 van het ECOSOC-Verdrag en artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest en op een recht op arbeid en werk. Nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze verschillende bepalingen, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat het geenszins de bestreden beslissing is die maakt dat zij actueel niet gerechtigd is om te werken in België, wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor de Raad niet bevoegd is. Nergens leest de Raad in de aangehaalde bepalingen een recht om niet te worden uitgewezen uit het Schengengrondgebied voor een vreemdeling die actueel, overeenkomstig de geldende wetgeving, niet is toegelaten tot een verblijf en tot een tewerkstelling, maar in het verleden tijdens een periode van legaal verblijf wel werkzaam was en/of voorhoudt perspectieven op werk te hebben. De bestreden beslissing verhindert de verzoekende partij bovendien op geen enkele wijze elders werk te aanvaarden en economisch actief te zijn. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig op de aangehaalde bepalingen kan beroepen.

2.11. De UVRM is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan de rechtstreekse

schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.12. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt daarnaast als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Er werd reeds vastgesteld dat, gelet op het op dezelfde dag beantwoorden van de verblijfsaanvraag zoals ingediend door de verzoekende partij en haar ouders en de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verschillende familieleden, afdoende blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het ingeroepen gezins- en familieleven. De verwerende partij heeft zich er zo van verzekerd dat deze familieleden niet van elkaar dreigen te worden gescheiden. Er werd reeds vastgesteld dat geen miskenning wordt aangetoond van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Uit de voorgaande bespreking volgt daarnaast ook dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de voorgehouden gezondheidsproblemen van de verzoekende partij, maar van oordeel was dat er geen actuele gezondheidsproblemen blijken die verhinderen dat zij samen met haar ouders terugkeert naar het land van herkomst. De verzoekende partij geeft verder niet aan minderjarige kinderen te hebben in België. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.13. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat internationale rechtsnormen verhinderen dat haar met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Een miskenning van deze bepaling uit de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.14. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is gegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Zij maakt niet aannemelijk dat haar belangen op disproportionele wijze worden benadeeld. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.15. In zoverre de verzoekende partij ten slotte de schending aanvoert van de artikelen 1, §§ 1, 11° en 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet ontbreekt elke toelichting over de wijze waarop de bestreden beslissing – die bovendien de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen toestaat – deze artikelen schendt. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS